

IGUAL QUE LA RECEPTE DE LA PAELLA, COMPARTIR DÓNA GUSTET, ORXATA SOUND SYSTEM I E.S.O.C. SÓN TRES BANDES UNIDES PER LA DENOMINACIÓ D'ORIGEN VALENCIANA, LA FILOSOFIA DE LA CULTURA LLIURE I EL DISC *VINGA VA!* (G3G RECORDS, 2009) —ENCARTAT AMB L'ENDERROCK 164—, AMB EL QUAL AVANCEN LES CANÇONS DELS SEUS PRÒXIMS TREBALLS, A PARTIR D'UNA LLIÇÈNCIA COPYLEFT. COMPARTIR DÓNA GUSTET ÉS EL PROJECTE GUANYADOR DEL II PREMI MEDITERRÀNIA DE LA FIRA DE MANRESA, LIDERAT PER MARC SEMPÈRE (IX): "LI LLEVA LA MORALINA I LI POSE EL PUNT SOCARRÓ QUE EL FA MÉS VALENCIÀ, AMB LA IDEA DE RECREAR I DIFONDRE LES CANÇONS TRADICIONALS, QUE SÓN DE DOMINI PÚBLIC". AMB LES MATEIXES BASES I UNS ALTRES INGREDIENTS, ORXATA SOUND SYSTEM ESTRENA TRES NOVES CANÇONS, I DESCUBRIM ELS EXPERIMENTAL SMÒUQUERS OF CARXOFA (E.S.O.C.), UNA MENA DE RAVE MULTIMÈDIA.

TEXT: HELENA M. ALEGRET / FOTOS: JUAN MIGUEL MORALES

COMPARTIR DÓNA GUSTET

LA PAELLA NO ES REMENA

ENDERROCK: Què fa que compartir doni gustet?

MARC SEMPÈRE: Tot va començar a La Lokeria, una casa okupa a la frontera de l'Hospitalet de Llobregat amb el barri de Sants a Barcelona. Hi vaig veure Las Migas, on canta Sílvia Pérez Cruz, i vaig pensar, Mare de Déu esta xiqueta! L'he de conèixer [riu]. I li vaig proposar de fer el disc. Va dir que sí i, per tant, vaig haver de fer-lo. Tenia la motivació per gravar i una cançó que em va donar la idea de fer alguna cosa tradicional: era una versió de "La tia Mila", que tenia de quan tocava al grupet local (els que vam anar a una botiga i vam dir: una guitarra, un baix... i jo que vaig triar la bateria).

EDR: Precisament aquesta cançó tanca el vostre disc de presentació, *Compartir Dóna Gustet* (G3G Records, 2009). Va existir aquesta tieta?

M.S: Sí, va existir. La tia Mila va ser qui em va ensenyar a cuinar l'arròs, és una persona important a la meua vida [somriu]. A més, quan era petit creia que el meu tio Pep era el de la cançó 'Se'n va a Muro...', perquè també era xocolatero. Jo sóc de Cocentaina (el Comtat), el poble alacantí on va néixer Gustavo Pascual, el compositor del pasdoble "Paquito, el Chocolatero". He de confirmar si hi ha un vincle de sang! En qualsevol cas, tot queda en família.

EDR: Així va començar la recerca de les músiques...

M.S: Sí, perquè no en tenia ni idea, no vinc del folk, per a res. No entenc per què no hi ha hagut més estils de música que hajan partit de la tradició! Tota la influència nord-americana és d'arrel tradicional. Per què a la nostra cultura no hem reprès més? Hi ha cançons de la terreta desconegudes o a les quals és superdifícil accedir.

EDR: Heu recreat els temes tradicionals?

M.S: El disc ha estat molt experimental! Cada cançó vol ser una proposta d'estil. Hem agafat la part tradicional i l'actitud, i n'hem canviat la lletra. El procés ha durat uns quatre anys. Per exemple, en la que canta Sílvia Pérez, "La cançó de la precària", vaig agafar un cant de batre —la "Cançó del llaurador" d'Ovidi Montllor— i en vaig llevar el llaurador i la mare, per la precària i el pare. Tot plegat ha anat mutant, amb moltes versions, i s'hi han incorporat molts col·laboradors.

EDR: Avui has cuinat paella per a tots. Què té a veure *Compartir Dóna Gustet* amb la paella?

M.S: Vaig començar el disc anant a Menorca, a casa del nostre bateria i percussionista, Dani Rodríguez. Ell ha estat al Senegal i a Cuba, i té la teoria que la manera de relacionar-se amb la música és com si fora una eina de comunicació: no té el xip dels concerts ni dels discos, ni el de guanyar diners. Al País Valencià, tot el que són bandes de música, també ho viuen aixina.